

BİR
YUSUF
MASALI

ismet özel

(Boş Sayfa)

(Boş Sayfa)

İsmet Özel

BİR YUSUF MASALI

- 3. Baskı -

ŞÛLE YAYINLARI

Ocak 2000

Şöle Yayınları : 170
İsmet Özel Dizisi : 18

Ofset Hazırlık:
Şöle

Kapak:
Ramazan Erkut

İsmet Özel Fotoğrafı:
F. Halid Engin

Baskı:
Tab Ofset

Cilt:
İstanbul Mücellit

Şöle Yayınları
Piyerloti Cd. Dostlukyurtlu Sk. Yeşil Apt. 1/3 Çemberlitaş/İSTANBUL
Tel: (0212) 516 82 93 - 638 32 91 - 638 57 54 Faks: (0212) 516 23 36

Annemin anısına...

(Boş Sayfa)

Quid iste tuus praeter

nova carmina vates?

Amatoris milia multa

leges.

OVID

(Boş Sayfa)

MÜNACAT

(Boş Sayfa)

Bu yaşa erdirdin beni, gençtim almadın canımı
ölmedim genç olarak, ölmedim beni leylâk
büklümlerinin içten ve dışardan
sarmaladığı günlerde
bir zamandı
heves ettim gölgemi enginde yatan
o berrak sayfada gezdirsem diye
ölmedim, bir gençlik ölümü saklı kaldı bende.

Vakti vardıysa aşkın, onu beklemliydi
genç olmak yetmiyordu fayrap sevişmek için
halbuki aşk, başka ne olsundu hayatın mazereti
demedim dilimin ucuna gelen her ne ise
vay ki gençtim
ölümle paslanmış buldum sesimi.

Hata yapmak
fırsatını Adem'e veren sendin
bilmedim onun talihinden ne kadar düştü bana
gençtim ben ve neden hata payı yok diyordum hayatımda
gergin bedenim toprağa binlerce fışkını saplar idi
haykırınca çeviklik katardım gökyüzüne
bir düşü düşlere dalmaksızın kavrayarak
bulutu kapsayarak açmadan buluta içtekini
tanıdım Ademoğlu kimin nesiymiş
ter döküp soru sormak nereye sürüklermiş kişiyi.

Çeşme var, kuması murdar
yazgım
kendi avcumda seyretmek kırgın aksimi.

Gençtim ya, ne farkeder deyip geçerdim
nehirin uğultusu da olur, dalların hışırtısı da
gözyaşı, çiğ tanesi, gizli dert veya verem
ne farkeder demişim
bilmeden farkı istemişim.
Vay beni leylâk kokusundan çoban çevgenine
arastadan ırmaklara çarkettiren dargınlık!
Yola madem
çöllerdeki satrabı yalvartmak için çıkmıştım
hava bozar, yüzüm eğik giderdim yine
yaza doğru en kuduzuyla sürüngenlerin sabahlar
yola devam ederdim.

Gençtim işte şehrin o yatık raksından incinen yine bendim
gelip bana çatarı o ruh tutuşturucu yalgın
onunla ben
hep sevişecek gibi baktık birbirimize.
Bir kez öpüşebilseydik dünyayı solduracaktık.

Oysa bu sürgün yeri, bu pıtraklı diyar
ne kadar korkulu yankı bulagelmiş gizlerimizde
hani yok burda yanlışı yoklayacak hiç aralık
bütün vadilere indik bir kez öpüşmek için
kalmadı hiç bir tepe çıkılmadık
eriyeidik nesteren köklerine sindiğimizce
alıcı kuş pençesiyle uçarak arınydık
ah, bir olaydı diyorduk vakar da yoksanaydı
doğruydu böyle kan telef olmasın diye çabalamamız
ama kendi çeperlerimizi böyle kana buladık
gönendi dünya bundan istifade
dünya bayındırladı:
Bir yakış, bir yanış tasarımı beride
öte yakada bir benî âdem
her gün küsülü kaldık.

Bunca yıl bu gücenik macera beni tutuklu kılan
artık bu yaşa erdirdin beni, anladım
gençken almadın canımı, bilmedim
demek gökten ağsa bile tohum yürekten düşecekmiş
çünkü hataya bağışık büyük hatadan beri nezaret yer
çiğ tanesi sanmak ne cüret, gözyaşıymış
insanın insana raptolduğu cevher.

Şimdi tekrar ne yapsam dedirtme bana yarabbi
taşınacak suyu göster, kınılacak odunu
kaldı bu silinmez yaşamak suçu üzerimde
bileyim hangi suyun sakasıyım ya rabbelalemin
tütmesi gereken ocak nerde?

(Boş Sayfa)

NAAT

(Boş Sayfa)

**Dinleyin ey vakti duymak doruğuna varanlar!
Falları grafiklerde bakılanlar, siz de işitin!
Külden martı doğuran odalıklar
ve kahyalar
kara pıhtıyla damgalanmış veznelerde dili
şehvetsiz çilingirler, yaltak çerçiler
celepler ki sıvışık, natırlar ki nadan
ey hayat rengini sazendelik sanan
yırtlaz kalabalık!
Dinleyin bendeki kırgın ikindiye
hepiniz kulak verin!**

Güneşin

**koskoca beldeye suskunluk yaygısını serdiği
yazlar yok**

**yok artık altında suskun yolları saklı tutan
karla örtülmüş kırların kışı**

**gitti giden yerine gelmedi başka biri
orada**

**duyumsatmadı kendini hiçlik bile
belli ki son yüzyılımız göğsümüzden**

**varla yok harman eden sesi uçursak
diye bize verildi**

**yetti bir yüzyıl böceklerde ve otlarda
soluyuş izlerimiz silmek için**

ne yesek
lokmaya vurulur gibi değil
yuduma gelmiyor içtiklerimiz
dermekler toplanıyor dışta tutmak için
kanat vuruşlarını yumuşak kılan etkeni
utançlı sessizliği tanımaz kalemlerle
kapanıyor bilanço
top memnisi, kör testere
defalarca boyanmış çaput parçaları
sıkıştırdık günlerimiz arasına ki
serazat kakkahalar atalım
yapmacıktan nefretimiz
sebeb olsun kavgamıza
bekleyiş arzından kovsunlar bizi
ne Yemen biraz öncemiz diyelim
ne biraz sonramız Meksika.

Canı pek bir dünya son yüzyılda yaşadığımız
yüzü perdahla kavi, peçesi paramparça
üstü başı kükürtlü bu dünyadan
kancıklık
sıçradı çevirdiğimiz sayfalara
artık kimse bize haber vermeyecek
hemen şu tepenin ardında
saldırmaya hazır ve müsellâh
bir düşman taburu durduğunu
çünkü gerçekten yok
böyle bir ordu
bir düşmanımız kaldı
kendi
dudaklarımız
arasında.

**Biliyoruz günden güne opurlaşan yer yuvarlağında
bizleri yan çizen birer hemşehri haline sokan nedir
ırpını ırpını giden atlardan indik
girmek için patavatsız yurttaşlar sırasına
zihnimiz acizlerin şikâyeti sığacak kadar
kanırtılırken ses etmedik
öcümüz alınacak korkusuyla irkildik
kaldıysa bir soru içimizde
o da bir şey:
Nerdedir yerle gök arasındaki ulak
nerde biz?**

Kimseden bir işaret gelmeyecek
bir melek kimsenin alnını sıvazlamasa
söylemez kimse size dünyadaki ömrü boyunca
hiç bir insana yan bakışı olmayan kimdi
kimdi yan gözle bakmadı kır çiçeklerine bile
öğretmek için cephe nedir
kıyam etti
torunu kucağında
dönünce bütün gövdesiyle döndü
bir bu anlaşılırdı son yüzyılda
bir bilinebilseydi
nedir veçhe.

Dinleyin ey vakti duymak doruğuna varanlar!
Sıyrın kahkaha sırçasını cildinizden
omzunuzdan vaveylâ heybesini atın
boşa çıksın reislerin, kâhinlerin, şairlerin kuvveti
gül yüzü olmak neydi onu hatırlayın
ağız dolusu gülmeden taşlıkta.

SEBEB-İ TELİF

(Boş Sayfa)

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
yaprakla yağmurun aşkı meselâ
kim olsa serpiyen coşturuyor bizi
imreniyoruz başkalarının mahvına.
Yağmur mahvoluyor çarparak
kendini parçalıyor mâşukunun açılan kıvrımında
yaprak dirimle irkiliyor nazlı ve mağrur
silkiniyor vuran her damlayla.

**Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
bakıp başkasının başkayla kurduğu bağlantıya
aşka dair diyoruz ilk anı bu olmalı
ilkönce damarlarımızda duyuyoruz çağılısını
uzak iklimlerin
kokuşu gitmediğimiz şehirlerin önceden
bir baş dönmesiyle kabarıyor hafızamızda
sonra ayrılıklar düşünce dalıyoruz:
Bize ait olan ne kadar uzakta!**

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
başkalarının düşünceleriyle değil.
“Üstümde yıldızlı gök” demişti Königsberg’li
“içerimde ahlâk yasası”.
Yasa mı? Kimin için? Neyi berkitir yasa?
İster gözünü oğuştur, istersen tetiği çek
idam mangasındasın içinde yasa varsa.
Girmem, girmedim mangalara
Yer etmedi adalet duygusu
içimde benim
çünkü ben
ömrümce adle boyun eğdim.
Yıldızlı gökten bana soracak olursanız
kösnüdüm ona karşı
onu hep altımda istedim.

Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
ve devam ediyor başkalarının hınçlarıyla
düşmanı gösteriyorlar, ona saldırıyoruz
siz gidin artık
düşman dağıldı dedikleri bir anda
anlaşıyor
baştan beri bütün yenik düşenlerle
aynı kışlaktaymışız
incecik yas dumanı herkese ulaşıyor
sevinç günlerine hürya doluştüğümüzde
tek başınayız.

Diyorum hepimizin bir gizli adı olsa gerek
belki çocuk ve ihtiyar, belki kadın ve erkek
hepimiz, herbirimiz gizli bir isimle adaşız
yoksa şimdiye kadar hesapların tutması lâzımdı
hayatımıza kendi adımızla başlardık
bilmediğimiz bu isim, hesaptaki bu açık
belki dilimi çözer, aşkımı başlatırım
aşk yazılmamış olsa bile adımın üzerine
adımı aşkın üstüne kendim yazarım.

(Boş Sayfa)

DÍBACE

(Boş Sayfa)

Oradaydık hepimiz, müheyyâ bekliyorduk
salaştı mukadderat, bozulmuş bir nişandı
gebe rüzgâr, ihanete uğramış deniz, kerrat cetveli
dünyaya sokunmuştuk, dünya hamdı
külsüzdü ocak, tellâl çarşısız
ağzımız noksandı.
Rimbaud'nun haberi yoktu Menelik'ten
Nijinski delirmemişti
Mahler'in beş yaşındaki kızı ölmemişti daha
nehre Haşim annesiyle karanlık geceler
bazı çıkardı
zonklardı öpülmek için kavlamış dudaklarımız
bekliyorduk; alnımızın çatında
hepimizin bir çarpı.

Kopmamış birer çığlık diyesilerdi bize
verilmemiş birer söz
daha hiç çıkılmamış
birer iskeleydi bedenlerimiz
alnımız birer sayıldı
azâlanımız yerli yerine sağlam çakılmamıştı
bir çift göz, bir yumruk yürek arasında
darma dumandık
küşümle kapanırdı yüzümüz
çünkü kazınmıştı oraya yekten
başkalarına ait bir çarpı.

Yaşamak çarpısı derlerdi buna, yaşamak çarpıntısı.
Ne acelemiz vardı? Kime kavuşacaktık?
Yokuşu göze almak mı? Niçin?
Bir geçit
nereye açılmak için gerekti bize?
Susmak bilmiyordu tepemizde ses, saklı ve açık:
Tamamla çabuk! Çabuk bitir! Hadisene!
Sese bühtan etmedi aramızdan hiçbiri
değil mi ki hepimiz
işaretli ve yarım
dünyaya sarkık.

(Boş Sayfa)

BİRİNCİ BAB
ŞİVEKÂR'IN ÇIKTIĞIDIR

(Boş Sayfa)

Ey sökülmüş cep! Ey ıslak yorgan!
Ey bulduğu her bahaneyle ıngar çıkaran!
Yardım et! Yardım et!
Bana ılâh mahvedecek
bir uzuv lâzım.
Gel abuk
Beni üzüntünün koynunda beklet
Orada tohum serpecek kadar
Bana zaman tanı.
Ve konuş
Varsa eğer yazgımızın beş duyusu
Yazgı dediğimiz şeyin deveren ediyorsa kanı
Söyle ona vazgeçsin beni üstümden esip yönetmekten
Bana diş geçirsin de anlasın bakalım hangimiz daha kekre
arpayım gözüne bir, kulaklarını ınlatayım hele
Uzaktan işmar edip durmasın bana
Gelsin bana dokunsun
Alnının atında değil belki
Ama bir iriminde aklının
kalsın kokum.

Benim elbet bir bildiğim var: Hayat saçma sapandır.
Üstüme saçmalı tüfeğiyle ateş açtı hayat
Yaylım ateş, bombardıman, güldürücü gaz
Şairsin! Arkanı dönme! Neyin var sen de fırlat!
Hiç yoksa şu inkisârı kâğıda geçir, sonuna kadar yaz
Nasıl olsa çıkaramazsın saçmayı etinden
Hiç deneme
Cibril'i düşünmeden
Asla yaşayamazsın
Seni uçurmazsa yandı
Kuşları da uçuran
Ey şair! Ey dilenci!
Kanatsız, mızımız, sözün köpeği
Tiryakilik peşinde geceleri
Günün ortasında karmanyolacı.
Sana değil Davud'a yaraşıyor sapan
Korkun var bölük pörçük
Ümidin çatal çatal
Baka gör bunların arasından
Hangi yer sana ayrılmış
Hangi yâre senlik bir şey bırakmış
Çalap.

Anlat:

Bu bir Yusuf masalıdır de

Bunu söyle ve fakat

Şunu da sor

Yusuf'un masalı neden

Yusuf'la başlamıyor?

Bir varmış bir yokmuşla başlıyor bütün masallar gibi

Bir Şivekâr varmış, bir gençkız

Yusuf yokmuş, cinler

Kaçırmış, yazgı

Saklamış onu.

Masalın orasına gelince bir Yusuf gösterilecek

Ama önce masalı bir Şivekâr

Nasıl başlatıyor

Bilmek gerek.

Genç bir kızla, bir bakireyle başlıyor anlatımız.
Çünkü bakirelik, o bir baş dönmesidir
Başta gelir, başa gelir, başı yerinden eder
Eksiksiz olup hiçbir iyelik tertibi gerektirmeyecektir
Sorguya açık kim dersiniz bakirdir, odur bakire
Kapağı hiç açılmadıysa kitap
Kaş çattırır insana, korku verir
Oysa kitap ki yarıya kadar okunmuş
Bakiredir.

Bırakalım başta kalsın.

Gençlik

Ve kızlık dursun başında efsanemizin.

Şivekâr'la

Bir gençkızla başlasın anlatımız

Ağlatımız

O dahi gençlik ve kızlıkla bitecek bittiği an

Zaten son erek değil miydi

Genç ve kız?

Vay anam! Ter ü taze ve domurmakta olan her ne ise

Hele bir dalmaya gör onun döngüsüne.

Şivekâr'dı
Gezmeye çıkmıştı ikindileyin
Evlerinin az ilersindeki koruda
Gençkızlar bunu yapar
Her gençkız ruhta birikmiş sözlerin
Sürgüsü açılsın diye
Hep gezintiye çıkar.
Kıştı mevsim. Toprakta kar.
Çok tutumlu bir söyleşi gibi berraktı çamların yeşili.

Avcılar göründü uzaktan
Şivekâr avcılara görünmek istemedi
Sindi en bildik köşesine çamlığının
Kendi yerinden dinledi
Fend eden, tuzak kuran, ok atan bu milleti.
Avcı bunlar
Bir kuş vurdu tezelden
Aralarından biri.
Nasıldı kuş?
Neresinden vurulmuştu?
Şivekâr göremedi.

Ok değerse bir kuşun ancak kalbine değer
Bunu bilmeyecek ne var?
Kan düşer. Emilir o kızıl bezek
O bembeyaz satıhta.
Ossaat "Breh!
Hüsnu Yusuf'un yanağı mısın be mübarek!"
Deyiverdi bir avcı.
Şimdi sezdi Şivekâr saklandığı yerden
Avcıların da varmış bir içlisi
Bir bilgisi.

Kar ve kan. Ak ve kızıl.
Bir yüzün suçsuz zemininde
Tutkunun canlandırdığı şey.
Siması da iması da Yusuf'un
Böyleymiş meğer.
Kar üstüne düşen kandı
Yamandı
Bir avcıdan Şivekâr'a ulaşan haber
Müjde değildi.
Neden bir yavuzluk
Bir durulukla beraberdi?
Şivekâr bunu bilmek istedi
Bilmek, bilmek, bilmek istemi
Kızda çözdü bütün bağlarını kadîm âlemin
Âlem âlemler oldu, cümle âlem gevşedi
Kız için artık gevşekti
Pekinlik bohçasının hodbin düğümü
Haber deriştirdi kızı
Soru
Dünyayı karman çorman bıraktı önüne
Dünyayı, önce onu delmek
Yusuf'a varmak gerekti
Desem ki kapı açıldı
Yalan olur
Ama kilidin kalktığı belli.

Var idiyse bir kuş
Kalbinden başka yeri olmayan vurulacak
Vuruş değil de vuruluş kilidi kırdıysa
Kendi sorgusu yüzünden ayağa kalkıyor insan
Arıyor. Yusuf bir ayna mıdır acaba?
Çetrefil, kuşku dolu, yadırgı
Ne kadar kendi oldu insan
O kadar başka.

İKİNCİ BAB
YUSUF'UN KAÇIRILIŞIDIR

(Boş Sayfa)

Tohumu

Anasının rahmine

Bir ilkbahar gecesi düşmüş.

Baharmış.

Dışarda rüzgâr.

Dışarda dallarda, bulutlarda

Toprakta delimsirek çırpınışlar.

Bir yanda hışır hışır emeniyor börtü böcek

İrili ufaklı bütün kuşlar

Suskun buldukları korunakta

Öte yanda tabiat

Bir kadınla bir erkeğin yatakta

Terli telâşıyla yarışa yelteniyor.

Ah, bu hep zaten böyle oluyor
İnsanlar tabiatı her zaman heyecana boğuyor
Çünkü kuşlar ve böcekler gibi değil
Bulutlar ve ırmaklar gibi sevişiyor insanlar
Sevişerek çiseliyorlar dünyayı
Yalnız ilkbahar gecelerinde değil
Sevişiyorlar
Sonbaharın mağmum karanlığında
Kış gelince hakaretimiz bir soğuk çattığında
Yaz olunca ısınan baygınlığın çözeltisi yüzünden
Sürgün günlerinin birinin batımında
Birisini bir başkası yerine seyahat ederken
Yusuf'a doğru giden her eğimde
Her hangi bir vakte denk düşüyor
Sevişme ânı.

Erkine göz değen bir beyin oğlu Yusuf
Annesi han kızımış
Doğmuş ve bir zaman
Ev içinde, şehirde
Halayıklar, lalalar
Yaşamış göz altında.
Sonra bir gün
Birden bire
Bir değil yüzlerce feryat
Hani çocuk?
Nerede?
Onu son kez gören kim?
Neden hiçbir izi yok?

Yusuf

Üç cin tarafından yedi yaşında

Kaçınlarak kaçmış oldu kırklara.

Haz ciniydi ilk göz koyan: Kızguran derlerdi ona

Öyle bir cindi ki canın tam ortasında

Bu dünya, öte dünya

Nerelerden geçiyorduysa ikisi arasındaki çizgi

Yoktu ayrım yerini bu yaratıktan daha iyi bileni

Çocuklukla, gençlikle, yaşlılıkla

Geçen ömrü içinde dağılır ve toparlanırken insan

Hep duyulan haz cininin kopardığı gürültüden başka bir şey değildi.

Hazrı ne dışından, ne içinden tavsif edebilirsiniz
Hazardır
Dünyalar sanmayın bizi içine çeken
Hazardır dünyalardan bütün emdiğimiz
Daha başından beri
Henüz cenin iken biz
Kalbin de cesameti belli belirsiz iken
Hangimiz hazzın bize neler ettiğini bilmeyiz?
O cin hiç uğramamış olsaydı semtimize
Bize hiçbir şey yapmamış olsaydı o haz doğuran
Erişmek fikri asla doğmayacaktı içimizde
İyi olsun, kötü olsun neye yöneldiysek
Aklımız başımızdayken veya delirdiğimiz zaman
Canımız susmayı ve konuşmayı çektiğinde
Oraya hepimizden önce varmış olurdu Kızguran.

Canı hazla tanıştıran işte bu cindi
Bu cindi Yusuf'u kaçırma işinde şebekenin başını çeken
Peki, neden Yusuf? Ve kaçırma neden?
Derinlik kelimesi
Bu bapta işimize yarıyor
Şimdi size
Hüsnü Yusuf'tu o
Güzellik timsaliydi desem
Bilirim söylediğim tartışma açmaktan öteye geçmez
Kime göre güzellik?
Çağlar içinde konulmuş mu bir kanun?
Hem nerede görülmüş
Tek başına güzellik
Kendi ayakları üzerinde dursun?

Şehvet, hüsrân, hatıra, mukavemet
Bunların çarkına kapılında
Bir güzellik doğuyor
İnsanlar hep böyle şeylerin yedeğinde buluyor güzelliği
O sebepten ola ki
Güzel yine de güzel solarken bile.
Çünkü her soluş merhamet uyandırıyor
Çünkü merhametti ona önceden rengi veren de.

Yasasız ve solup giden
Bir güzellik değildi Yusuf'un güzelliği
Yoktu tabiattan ve tarihten tanış olduğumuz
Hüsnü Yusuf'u yeden hiçbir duygu.
Hüsnü Yusuf o Hüsnü Yusuf'tu ki yanı başına
Yalnızca en gerekli Şey konulmuştu
Ne duygu, ne ihtiras, ne düşünce, ne mkemmek bir mantık ..
Derinlikti Yusuf'u güzel kılan
Geręekte Âdem soyuna ait olmayan
Ve sanki bir yeminle onlara hep bağlı kalan
Derinlik.
Derinlikti Yusuf'la var oluşun bağını kuran
Bu ocuğun yüzünden başka yüzlere yansıyan Şey
O bir engin ezinti, bir terennüm gibi
Devam
Diyordu devam etsin devam etse gerek
Derinlikten cayılmasın
Kopsun kıyamet.

Bu çocuk ne giyerse giysin
Giysilerin üzerinde duruşu
Neye dokunursa dokunsun ona ellerini
Yerle göğün bağlacına ermiş gibi sunuşu ..
Ya rabbi, bu derinlik ne demek oluyor?
Başını çevirirken bu çocuk
Sanki affı muhakkak bir günah
Saklıyor.
Esrar dolu kimine göre belki bu baş
Ama bilgelik güdümüyle Yusuf'a bakarsanız
Sırların güzelliğini görürdünüz
Güzelliğin sırlarıyla sarmaş dolaş.

Acunu oyalayıp acunda oyalanan
Kıvılcımlı oklardan biri değildi Yusuf
Güzel olmasına güzeldi
Ama bunu söylemek
Dile denk düşmüyor nedense
Çünkü denilmez
Silâhlı bir birliğe bakıp:
Ne de güzel bir ordu!
Güzelse de güzel denilmez ordulara
Savaşı hatırlatan hiçbir şeyi gönül
Yatkın bulmaz güzel kelimesiyle anlatmaya.
Yusuf'un güzelliği
Bir çarpışma gibi içrek
Bir savaş gibi yaman
Terk ediş uyandırmıyor gidişi
Bir kalış sunmuyor durduğu zaman.

**“Mutlaka başka” dedirtiyor oluşu
Sineyi hatırlatıyor sinesi
İnsanların
sineleri olduğunu
Gözleri çok fazla
Çok fazla derin
Her şeyi ezberletecekmiş gibi zora koşuyor
Oysa ezberleyecek hiç vakit
Bırakmıyor insanlara
Çabucak
Derinleşmeniz gerekiyor Yusuf’la karşılaştıysanız
Bitişmeniz isteniyor hakkı verilmiş bir anlamla.**

Haz cini Kızguran

Yazık olur, yanlış olur diye düşündü

Hüsnü Yusuf

İnsan dedikleri bu nankör, kan dökücü, cimri, unutkan

Yaratıklar arasında bırakılırsa.

Öyle ya

Dünya ahalisinden hangisi

Kendini hazır saydı şimdiye kadar

Bitişmek için

Hakkı verilmiş bir anlamla?

Haz

Güzellikten ayrılmak istemezdi

Arınmak isterdi haz

Hazzı artmaya güzellik yeterdi.

Kaçırılmazsa, insanlar arasında bırakılırsa Yusuf

Bir gün, nasıl olsa, er geç

Güzelliğin yanı başına bir şehvet

Bir hüsrân, bir hatıra

En azından insanların o hiç vazgeçemedikleri

Bir mukavemet eklenecekti.

Güzellik bulandıkça

Haz bulandırılacak

O zaman Hüsnü Yusuf'a bakan diyecek ki

Güzel; ama bir pürüz var

Güzel; ama başıma kim bilir ne belâ açar

Güzel; ama daha temiz olabilirdi.

Kaçmalı Yusuf, kaçınılmalı
Güzellik hazzı mutlaka arıtmalı
Yoksa ben
Önce ben, sadece ben, hep ben
Diyerek nev'i beşer
Pıtraklı ve pularık bir tapınakta raks ederken
Kendinden geçecek
Hamleler, darbeler, sarılışlarla binlerce yıl
Neleri çürüttüyse
Onlarla geçinecek.

**Hazzın gücü Hüsnü Yusuf'u kaçırmak için yetmedi
Yalnız yönelmek gelirdi Kızguran'ın elinden
Yönelmek, yöneltmek, yönlendirmek
Sevgilim! Sevgilim! Sevgilim!
Başka ne söylenebilirdi?**

İnsan dediğın aceleci
Cinler de acele etmeli
Kızguran çabucak
Yusuf'u kaçırmak için
İki başka cinden yardım istedi
İki cin daha
Yönlendirmesi gerekti hazzın
Güzellik hırsızlığına.
Bunların ilki Sarlanan
Eylem cini.

Edim
Dünden hazırdu güzelliği
Güzel olan her Şeyi
Köhne yığından kaçırmaya.
Çünkü boy atmaya can atarken bir fidan
Umursamaz çokluktaki kösteği.
Eylem gerek tohumu çatlatmak için
Yalnız doğurandır doğruyu bulan
Neyse çok toprakta
Gökte ne çoksa
Bir an gelir
Biriciklik burcuna edimle varır
Eylemdir
Tazeler, harap eder, küstürür, gönül alır
Eylemle uçar bezginlikteki kir
Dirilik erki kalır
Yalnız eylemde kalır.

İşte Yusuf'un güzelliği
İşte arınmak isteyen haz
Bir kez "işte" denildiyse artık durulmaz
Bir şey bir şeye dönüşürken
Eyleme geçilecek
Ve yakadan düşecek bu bungun kalabalık
Bir oluş yönünde sıyrılan her ne ise
Edimle ilenecek çokluğa, katılığa
Eyleyenler görececek yegânelik ne imiş:
Nereden sonrası kübra
Nereden önce sagir
Kaç, kaçır, doldur yada dök
Il faut agir.

Haz cini eylem ciniyle bir araya gelince
Belki her şey yapılabilirdi
Evet, her şey
İyi ve kötü.
Acaba
İyi veya kötü şey
Aynı zamanda yerli yerince ve uygun mu?
İyi olsun, kötü olsun diye yapmak istenilen
Rast gelecek mi kendini var eden yöne?
Bunu anlamak için haz cini Kızguran
Yönlendirdi Göklerin'i
Yusuf'u kaçırmaya.
Güzelliği çalmak için çağrılan
İkinci cindi bu
Ödev cini.

Hüsnü Yusuf kaçınılacak çünkü
Bunun bir çünküsü var
Her nesnenin kendine özgü
Bir yeri var evrende
Hazzın çünküsü yoktur
Eylemin de
Haz ve eylem
Bilinmez nerede eğleşecekler
Oysa yalnız nesnelere değil duygular düşünceler
Ararlar ve bilmek isterler benzerleri arasındaki yerlerini
Bu yer bir yer olmaklığı yüzünden
Ödevini gösteriyor her nesneye
Giderek
Her nesne ödeviyle
Kaybediyor nesne niteliğini
Ödevini yerine getiren “o şey” oluyor.

Böylelikle ormanların kimliğinden söz açıyorlar
Denizlerin kimliği, çöllerin, buzulların, sıradağların
Ve kapanmak bilmiyor bir kere açıldı mı söz
Göklerin her tarafa bir şey yetiştiriyor
Armağan verir gibi, tetiğe basar gibi
Maden işçilerinin urbalarına kimlik
Kumarhane kapılarındaki kabadayılara nişan
Rujunu sürdükten sonra
Aynada kendini öpermiş gibi yapan
Sütüm yetseydi de doyurabilseydim, ne var?
Sana almazsam neyim önümüzdeki yaz
Ödevin cümleleri birer birer sayılmaz
Yerine getirmeye bile gerek yok
Tabiatla düşüyor
Tarihle
Yükseliyor durmadan
Hem ödev
Hem ödevi üstüne alan.

Hepsi üç cindir bunların.
Hazdır, eylemdir, ödevdir
Yusuf'u kaçıran.
Yusuf'u insanların dünyasında
El âlemin dipsiz düşkünlüklerine tutundurmayan.

ÜÇÜNCÜ BAB
ŞİVEKÂR 'IN YOLCULUĞUDUR

(Boş Sayfa)

**Eskiler iz sürerdi.
Biz muttasıl arıyoruz yeni insanlar.
Arıyoruz âlemin iç yüzünden zihnimize
Yansıyan bir tasarımla gerçeği.**

Şivekâr bizden biri
Yola çıktı yolu bilmeden
Arıyor bir hedef gözüne kestirmeden
Aradığı ne sevgili, ne efendi, ne sultan
Özünü harekete geçiren onun
Kanını kaynatan candır düpedüz kendi canı.
Yol canlılıkla mukayyet
Gitti deriz
Ölenler için
Yalnız yaşayanların işidir
Yola çıkmak, yolu kat etmek.

Şivekâr olduğuna
Olmasını istediği için inandığı
O bir, biricik can için yola koyuldu
Canını koydu yola
Öyle bir başka ben
Bulsun ki
Ben'i bütün şemâiliyle onda bulunsun
Başkada bir ben yok ise
Yere çalınsın rüya
Benle
Başka yok olsun.

Eskiler aramaz, iz sürerdi.
Bilirlerdi Evet'le Hayır arasına Belki
Sokulduğunda
Felâket gelir.
Noksanı fark ederlerdi, çünkü bütünden
Nelerin koptuğu besbelli.
Dağılmak eskilerin dilinde
Ufalanmak anlamına gelirdi
İz sürerlerdi irileşmek, ulaşmak, toparlanmak için
Biz yeniler bir an önce dağılsak bari deriz
Korkarız kaybolmaktan çokluk içinde.

**Şivekâr korkmadı kaybolmaktan
Daldı çokluğa can havliyle
Dedi bilsam da Hüsni Yusuf'u
Onun gibi kaybolsam keşke.**

**Kaç yıl geçirdi Şivekâr arayış içinde?
Neler yaşadı?
Biz yeniler yüz kızartan soruları hemen atlarız.
Saklarız
Arayan ve arayışın süre gittiği ortamın
Yek diğerinden ne paylar aldığını.**

Dünyada
Çözülürse dünyayı
İssız kılacak bir çelişki vardı
Bir çekişme vardı dünyada azgınlık fıskırtan
Taraf olduğunda.

Aradı Hüsnü Yusuf'u Şivekâr
Hep geciktirilmesi gereken o çelişkinin
Susmayı sağılaştırın çekişmenin ortasında.
Yalnız arayan bilir acımasını
Aramamak acımamak demektir
Küçümsenecekse
Memnuniyet küçümsenmelidir
Dünyanın dönmekten memnuniyeti
İnsanların utancı dünyaya dönüşmekten
İnsanlar
Onların birer kırba hepsi
Dış tarafları köseledir
Hepsi içinde taşır içilecek şeyi
Utandır ıslanmış köseleden insanlar
Sahipsiz bir utanç hepsi.

Şivekâr önceleri
Arayışın ilk aşamasında
Bu utancı sadece seyretmekteydi.
Evden ayrılırken bohçasına koyduğu birkaç altın
Takındığı birkaç parça mücevher
Bir şehirden başka şehre göçerken
Dağlar aşıp ormanlardan geçerken
Sıynlıp yol bulmayı ona kolaylaştırdı.
Daha sonra ve fakat
İnsan dedikleri o sahipsiz utançla
Yaptığı pazarlık fena tartakladı onu
İnsanlık utancından
En külliyetli payı o aldı.

Aradı
Arayış ibresinden gözünü ayırmadı
Karnı aç
Üstü başı lîme lîme
Artık narin ayakları çiziklerle dolu
Dirseklerinde yara kabukları
Gerçi bu kadarı, böylesi
Başlarken hiç akla gelmezdi
Lâkin hayret!
Arayana yoksulluk eziyet vermiyor
Arayanın aramaktan başka derdi yok.

Vakti bilmek için
Diyor kendi kendine
Haber almak sadece bir başlangıçtı
Aradıkça dirisin
Aradıkça mecalsiz kaldı kibrin.
Aradın ve anladın
Haber almakla yol tüketilmiyor
Arayış sahicilik vaktine erişsin istiyorsan
Senin kendin
Haber olsa gerektir.

Bak işte
Bir parça kuru ekmek
Kim bilir kim düşürmüş
Kim bilir kim ekmeği bir kenara
Ayak altından çekmiş.

Ne de sert!

Şu akan derecikte biraz ıslatsam ekmeği
Diye düşündü Şivekâr
O zaman dişim keser.
Pırıl pırıl dereye
Uzattı elindekini
Belki eski kibrinden
Kalma biraz halsizlik
Belki bu ince suyun
Cilveli alâyişi
Ekmek
Dereye düşüverdi.
Hem karnı aç
Hem de avı nispet yaparmış gibi
Su üstünde kıpırdanıyor
Koştı o kuru ekmeğin
Peşi sıra Şivekâr

Bir süre öyle gittiler

O da ne?

Dere görünmez oldu
Harap bir tahta perde girdi
Ekmekle Şivekâr'ın arasına
Genç kız gerilemedi
Hem zaten vazgeçerse
Ne yapacağı belli mi?
Dönülecek bir yer
Bilmiyor gitmezse ekmeğin ardı sıra.

Suya girdi bulmak için ekmeğini
Tahta perdeden öteye geçti.

Aklı zorlayan bir yer o perdenin ötesi.
Bir bahçe. Gerçekten buraya bahçe mi demeli?
Ağaç, yaprak, meyve, kuş hepsi tamam
Tastamam hepsi.
Sanki biraz önce tamamlanmış gibi.

Kokusu çiçeklerin
Otların, çalılarının kısa cümlecikleri
Yukardan dua fısıldar gibi yüze değen esinti.

İnsan bir resmin içine
Bu kadar girebilir.

Bu bahçede her şey hayran olunmak için
Her şey kendine özen göstermiş
Her şey kendine öyle bakıtıyor ki
Şivekâr bir kuru ekmeğin peşi sıra buraya girdiğini
Bir daha aklına hiç getirmedir
Hangi garip kuşun rızkıydı ki o ekmek?
Kim bilir nereye gitti?

Şimdi artık bahçenin derinliği genç kıızı cezbediyor
Bu bahçe keşfe açık bir kalbi bekler gibi
Yürüdükçe bahçeden bir şey siniyor kıza
Şivekar bahçeye tını salıyor adım attıkça
Çok geçmeden gözlerinin önüne

Ne diyelim?
Resim içinde resim mi?

Edebiyat burada bize yardım edemez.

Bir çiçekle meşgul olan kelebekle meşgul olan bir erkek
Eskiler olsaydı betimleyeceklerdi
Biz yeniler alt dudağımızı ısırır
Ve terleriz
Şivekâr bizden biri
Onun dilinden dökülen
Bizim kelimelerimiz
Saçma
Ama başka ne sorulurdu ki?
“İn misin, cin misin?”
Cevap verdi Hüsnü Yusuf:
“Ne inim, ne cinim”
“Ben de senin gibi bir benî Âdemim”

(Boş Sayfa)

DÖRDÜNCÜ BAB
BİR YUSUF, BİR ŞİVEKÂR

(Boş Sayfa)

Şivekâr buldu
Kendi arayışında bir karşılık bulunduğunu.
Ya Yusuf?
Peki Hüsnü Yusuf bulunmak istiyor muydu?
Harikulâde bir bahçede
Cinlerin arasında geçmişti günleri
Öğrenmişti cinlerden yüzlerce hüner
İnsanlar arasında kalsaydı eğer
Hükmetmek ve itaat etmekten başka bir alanda
Yusuf'a rahat vermezdi onlar.
Gülünç özlemleri insanların
Sinir bozucu tedirginlikle
Ve derinlik karşısında gösterdikleri
Şiddetli ve tamamen mankafa tepki
Bütün bunlar Hüsnü Yusuf için
Bezgin bir hayat demektir.

Kalkıp, çıkıp, uzaklaşıp
İnsanların dünyasından
Yusuf'un mahremiyetine kadar uzanan
Bu pejmürde kız da neyin nesi?
Önce halinden ona hiçbir şey söylemedi
Bıraktı
Konuşsun Şivekâr.
Aman Allahım!
Şivekâr konuştuğça
Yusuf'un her yanına
Oklar saplandı sanki.
Dertli gönül neymiş
Gönüle dert neden düşermiş
Nasıl olurmuş göze almak
Gözlerden ötesini
Yağmadan, çapuldan, hazıra konmaktan uzak
Akları, karaları, bütün renkleri esirgeyip
Esirgenmeyi hak etmek
Ve dönenmek evrende arındırıcı
İtimada şayan bir rüzgâr gibi.
Hayret ki cinler bu kızı kaçırmamış
Bu fevkalâde gönlüyle.

**Şivekâr'ı dinledikten sonra Yusuf
Ancak anlayabildi kendi başına neler geldiğini.
Sonra açarken uzun uzun halini kıza
Sanki ona bir şeyler iade etti.**

**Bir Yusuf, bir Şivekâr
Anlamı yoktu artık ayrı hayatlarının
Çabuk anladılar ki armağanmış yaşadıkları
Verilmeyi beklemişler birbirlerine.
İki insan diyelim isterseniz artık onlara
Bizler de baş vuralım
Tarihin ve tabiatın
Güç yetiremediği
O ifadeye.**

İki insan bir araya gelince
İki taşın beraberliği gibi olmaz
Diyelim iki salkım
Bir çift kuş, yılanlar, kurbağalar, göçmen sürüler
Yarasa aşiretleri, birbirine açılan Tanrısız mağaralar
Yabancılık
Yalıtkanlık üretirler ha bire.

İnsan soyu
İletkenliğiyle ünlüdür öteki türler arasında
İki insan
Başka hiçbir yaratıkta olmayan
Geçirgen bağı başlatıcısıdır
Anneler ve babalar
Oğullar, kızlar, hısımlar
Komşular, hemşehriler, yurttaşlar
Hangileri arasından seçilirse seçilsin
İki insan bir araya gelince
O geçirgen bağı bir ilmik atar
Bazen fiyonk olur arada
Bazen her şey düğümlenir
Yine de sonuna kadar
Bu bağı götürdüğü
Yere kadar gitmez
İnsanlar
Dostluğa, kandaşlığa, aşka evet
Evet; ama nereye kadar?

Bunun bir son kertesi vardır
Binlerce yıl iki insandan çok azı
Son kerteyi birlikte tanımıştır.
Sûra üfürülürken, çan çalınırken, ölü gömülürken
İki insan tahsil eder zamanı
En doğrusu son kertede iki insan
Vakitsiz okunmuş bir ezandır
Yusuf ile Şivekâr
Vakitsiz okundular
Çünkü zaman
İki insan
Ya da
Hiç.

Gün batımı yaklaşıyor
Birazdan bahçeye geri gelecek cinler
Her sabah gün ışıdığı zaman
Üç cin
Gökleren, Sarlanan ve Kızguran
İri kuşlar şekline girip havalanırlar
Sormaya gelmez gün boyu yaptıkları
Ama onlar görecek olursa
Yusuf'un yanında bir insanı
Hiddetleri neye mal olur
Bunu Yusuf bilmiyor.

Güneş battı batacak derken
Yusuf gönlünün sıcaklığıyla buram buram
Tütsülenen eşine bir sevecen tokat indiriyor
Bir elma haline giriyor Şivekâr
Hani bir zamanlar bir kuru
Ekmeğimiz vardı ya
Onun gibi bir kenara koyuyor.

**Cinler geniş kanatlarıyla alaca gökten süzölüp
Toprağa silkinerek konduklarında
İnsan şekline giriyorlar**

Bir

İki

Üç

“Burada bir insan kokusu var”

“İnsan kokuyor buralar”

“İnsan var”

Cinlerle yıllarca beraberliğin verdiği pişkinlikle

Hatta biraz azarlar gibi cevap veriyor Yusuf

“Bu bahçede benden gayri insan ne arar”

“Kokuysa sizin dişleriniz arasından geliyordur”

“Kaç insan parçaladınız acaba?”

Cinleri kandırmak o kadar değil

“Nedir Yusuf” diyorlar

“Sen eskiden hiç kendinden”

“İnsan diye bahsetmezdin?”

O gece böyle geçer
Ertesi gün Yusuf ile Şivekâr
Yine birbirlerine kalır
Çevre olurlar birbirlerine
Gün batar
Elma olur Şivekâr.
Birkaç hafta, sonra ay
Aylar çoğalır
Şivekâr gebe kalır
Elmayı cin gözünden saklamanın imkânı yoktur artık.

BEŞİNCİ BAB
DÖNÜŞ

(Boş Sayfa)

Bütün sevişenlerin zor dakikaları vardır
Hepsinin o zamanlarda benzeşir davranışları
Hüsnü Yusuf
Aldı Şivekâr'ını karşısına
Ellerini tuttu
Ayırmadan gözlerinden gözlerini
Önce derin bir iç geçirdi
Konuşmaya başladı sonra:

“İkimiz o bir kalarak en özel yeri
“Yaratılmışlar arasında”
“Ne kadar hakkıyla kazanmış olursak olalım”
“Ve şimdi çok kimsenin anlamadığı”
“Yüceliş basamaklarında olsak da”
“Her yaratılan şeyin zemini”
“Bizim de zeminimiz”
“İnsan çoğalacaksa insanlarda çoğalır”
“Bir dönüş bekliyor seni”

“Cinlerin bahçesinde”
“Çocuk doğamaz”

Hüsnü Yusuf Şivekâr'a neler yapacağını birer birer anlattı.
Bir kocaman yumak ip vererek ona.
Gidecekti
Yumağın bittiği yere kadar hiç durmayacaktı.
Ne bitmez yumakmış! Kaç gün gitti?
Sonunda vardığı yer
Kapkara bir şehirdi.
Önce
Gecenin tesiri sandı
Oysa gerçekten kara
Gün ışığı altında bile kapkaraydı şehir.
Evlerin duvarları siyaha boyanmıştı
Panjurlar ve kepenkler
Onlar da siyah ve kapalı.
Yollar hep zift karası
Kaldırımlar kara taş
Fakat ne geçen var, ne giden
Bütün perdeler çekik ve kara
Bakan kimseler yok pencereden sokaklara.
Şivekâr
Karnı burnunda
Ağır ağır kat etti kara şehri.
En büyük kapısını buldu şehrin
En kara kapı da buydu.

Bu şehir baştan başa yıllardır
Hüsnü Yusuf yasını tutmaktaydı.
Gizli, gözden uzak bir yerde oynuyordu çocuklar
Büyükler için oynamak, gülmek
Gizlice bile olsa yasak.
Yusuf'u cinler kaçırınca yedi yaşında
Önce annesiyle babası karalara büründü
Sonra
Yavaş yavaş güzel Yusuf'un yokluğuyla
Kendine çirkinlik bulaşmış hisseden herkes
Siyahı seçti
Bir dürüstlük aradı yasla avunmakta.

Bu Őhrin beyi Hüsnu Yusuf'un babası
En büyük kapı bey kapısı
Gebe kadın büyük, kara kapıyı
Tam da doğum sancısı tuttuğu sırada çaldı.
Açan olmadı, içerden bir kıpırtı
Duyulmadı.
Çaldı Şivekâr bir daha
Bir daha, bir daha
Ne ses
Ne nefes
Sonunda ona öğretildiği üzere
"Açın, Hüsnu Yusuf'un başı için açın" dedi.
İçten ve iç parçalayıcı bir inleyişle
O zaman kocaman kara kapı
Açılıvermediyse de tamamen
Mağrur ve ağırdan
Aralandı.
"Doğurmak üzereyim"
"Bana bir yer gösterin".

Şivekâr'ı ineklerin ahırına aldılar
Çok geçmedi doğurdu.
Hani şu bir avcıdan işittiğine kanan var ya
Ümidin ve korkunun hakkını vermek için
Nice iniş nice çıkış yaşayan
Mezbeleliklerde hırpalandıktan sonra
Nikâhı harikulâde bir bahçede
En harikulâde erkekle kıyılan kızın
Oğlu doğdu nihayet.

Loğusa yalnız kalmasın
Al basmasın onu diye
O gece ahıra bir halayık bıraktılar.
Ve o gece bir kuş kondu ahır penceresine
Dile geldi, seslendi :
“- Şivekânım! Şivekânım!”
İçerden yanıtladı bu çağrı
“Lebbeyk! Sultanım!”
“Ne yapar sultanım?”
“Boklu çaputlar içinde yatar sultanın”
“Annem duymadı mı?”
“Al haneye almadı mı?”
“Yavrumun yavrusu deyip”
“Sinesine sarmadı mı?”
Pır deyip uçtu sorular sonrası kuş.
Ama olay halayık kızı çok korkuttu
Koşup anlattı duyduklarını kâhya kadına
Kâhya kadın işkillendi bu işten:
“Kaz kümesine alsınlar loğusayı”
“Oraya benim için de bir yatak koysunlar”.

Ertesi gece aynı kuş
Bu sefer kaz kümesinin penceresine
Konarak aynı söyleşiye yer verince
Halayık ne işittiyse, kâhya kadın, o da duyunca
Anladı kara konaktaki emektar
Bir bey doğurmuştu vesveseyle baktıkları yabancı
Üstelik bu son gelen konakta herkesten daha yerli.
Yeni efendisidir doğan bebek
Beyin torunu.

Gerçeği öğrenince
Yas kentinin beyi, kara konağın hatunu
Bir basübadelmevt saydılar bütün olan biteni
Yavruyu vakit geçirmeden al haneye aldılar
Yavrumuzun yavrusu deyip kucaklarında sardılar
Şivekâr'la konuşup tebcil ettiler gelini
Daha ileri gittiler
-Bu soyda ihtiras bitmez-
Dediler:
"Yakala bu kuşu bize!"
"Tut bu kuşu bizim için!"
Şivekâr Yusuf'a dokunmak istemez mi?
Can ü yürekten
Kabul etti teklifi.

Al haneyi görmeliydiniz.
Daha Hüsnü Yusuf doğmadan
Orayı annesi
Bir sevinç odası olarak tertiplemişti.
Her taraf siyaha büründüğü günlerde bile
Bu oda al hane kaldı
Ümit ve sevinç
Temsil etsin istendi.

Demirden ve kızıl bir karyolada yatıyordu Şivekâr
Kuş pencereye konup adını ünledi:
“Şivekârım! Şivekârım!”
Bir naz uykusu içindeymiş
Gibi yaptı yatakta sere serpe uzanan
Kuşcağız kondu bu sefer karyola demirine
Tez canlı, endişeli seslendi:
“Şivekârım! Şivekârım!”
Yine ses yok.
Yastığa indi, geldi başucuna
“Şivekârım!” “Şi ...” der demez
Kaptı kuşu uyurmuş gibi yapan

Kaçınılmak neyse ..
Ama bunca serencamın sonunda
Bir kuş olarak yakalanmak
Ağır geldi Yusuf'a
Silkinip buluverdi gerçek cesametini
Birden bire al haneyi
Güzelliğiyle doldurdu.

Bey ve hatun
Babayla anne
Coşkuyla daldılar içeri
Sarılmalar, öpüşler ..
Hasretler giderildi.

İnsan hayatı dediğin ne de meraklı bir şey
Neden kılıç kabzasındadır kınalı parmak?
Buraya kadar geldi masal
Şimdi acep ne olacak?

ALTINCI BAB
İNS Ü CİN

(Boş Sayfa)

Cinlerin
Hüsnü Yusuf'u kaçırmaları
Elbet el altından bir desiseydi
Bir insanı
Yusuf'u yabancıı olduğu bir ufka taşıdılar.
Yine de cinlerin insan ufkunu
İnsanlık ortamını yıkmaya yanaştıkları söylenemez.
Fakat ne yaptı buna mukabil insanlar?
Cinlere sezdirmeden kimi bölgelerini onların
Çaldılar önce
Şimdi de denemek istiyorlar
Cinlerin cinliğini ihlâl etmeyi.

Yusuf'un babası, erki hep göze batan bey
"Bak oğlum" diyor "Buraya kadar geldik"
"Seni görmek, sana dokunmak fırsatına erdik"
"Bizden bir oğul kaçırıldı, can yakan bir şeydi bu"
"Bu yanık can"
"Nasıl avutsun babası kaçınılmış çocuğu?"
"Yok mudur bir yolu ki"
"Cinlere sor bakalım"
"Oğlunla ve Şivekâr'ınla"
"Yeni bir hayat kurasın?"

Bu teklifi bir meydan okuma saydı cinler
Dediler "Baban o kadar kendine güveniyorsa eğer"
"Biz seni ins ü cin sınırına getirip oturtalım"
"Döktürsün senin başından üste baban"
"Kurşun bir kubbe"
"Kubbeyi biz yıkamazsak"
"Artık hep insan kalırsın"
"Ama bizim darbelerimizden bu kubbe yıkılırsa"
"Tutsak saymayız seni, avımızsın".

İnsan cine meydan okuduktan sonra
Her şey cinlerin sıraladığı işlerle başladı
Kızguran, Sarlanan, Gökleren
Daha yedi yaşında
Ayartarak
Kaçırdıkları Yusuf'u
Gerisin geri getirip
Ter ü taze bir baba olduğu çıplaklığıyla
Sınıra bıraktılar.
Burası
Cinlik ve insanlık sınırıydı.

O anda
Cinler Hüsnü Yusuf'u bırakır bırakmaz
Beyin emrinde binlerce nefer
Hatunun maiyetinde yüzlerce kadın
Dökülecek kubbenin harcını
Hızla yere çaktıkları
İskeleye sıvadı.
Yusuf şimdi
Cinlerin ona öğrettiği yeredir
Etrafını şu an kaplamakta olan oysa
İnsan işi anlaşılmaz alaşım.

Bitti mi ?

Diye sordu yukarıdan cinler.

Şimdiye kadar

Yusuf'un bile görmediği

Devasa kanatlı, pençesi azman

Birer kuş kıyafetindeydiler.

Süre dolunca bir ağızdan

Haydi gelin gelecekseniz

Diye haykırdı onca nefer

Onca kadın alçak sesle yine de bir ağızdan

Boyunuz devrilsin deyip ilendi.

Cinler kanatlarını kaldırıp

Vurdular dev kubbeye

Her vuruşta etraf

Zangırdadı, gümbürdedi

Hem vuruyor, hem çığlık atıyorlardı:

“Yusuuuf! Çık da bir kaşık kanını içelim”

Cinler hesabına göre bu kubbe
Sayılı darbelerden sonra çökmeliydi
Fakat kubbenin direnci tahminlerini aştı
Öyleyse daha sert kanat darbeleri indirilmeli
Âvâzı yükseltmeli
“Yusuuuf!” “Yusuuuf!” “Yusuuuf”
“Çık da bir kaşık kanını içelim”
Cinler çok kanat vuruyor
Çok ağır

Direniyor kubbe.

Cinlerin çabaları
Şaşırtıcı bir yönde etkiledi Yusuf'u
Yıllarını cinler arasında geçirmiş bu taze baba
Etkilendi
İnsan iddiasının bu kerte direşken oluşundan.
Göz önündeki hesaplaşmadan kolayca kaçan
Hasmı için hep bir tuzak tasarlayan insan kafası
Sihirden ve tılsımdan daha büyük endişe.
Cinler gibi kan içmiyor insanlar
Ama hepsi sülâlece ilik emmede usta.
Kubbeyi cinler dıştan yıkamıyor
Ben içerden zorlasam yıkılır mı?
Hüsnü Yusuf
Bütün gücüyle içten
-Evet, samimiyetle-
Yüklendi kubbeye.

Yıkılmadı yatık duran şey
Kendinden yassılmış olanı hangi kuvvet yıkacak?
Yıkılmaz çünkü atılım zevki nedir hiç bilmeyen
Eyyamcı kamuya kaynaştırıyor onu
Özgünlükten duyduğu nefret
Donukluktan alıyor direncini
Bir gün
Sırf merak yüzünden
Yerini asla terk etmeyecek
Sapasız çünkü hassas yeri yok
Çünkü her tarafı aynı miktarda müphem.

Hüsnü Yusuf masalı

Onlar

Cümle el âlem

Muradına erince bitti.

Herkes Yusuf'a kavuştuk diye pek seviniyor.

Yusuf artık cinlerle değil.

Yine de sormak lâzım

Kavuşmak

Denir mi

Hep bir arada bulunmaya?

Bir arada bulunmanın töresi, yasası var

İnsanlar bir arada. Neden iki insan yok?

Nerede Yin?

Nerede Yang?

The two and the one?

YEDİNCİ BAB
SUYUN SIZLADIĞIDIR

(Boş Sayfa)

Sızıyı gideren su.

Suyun sızladığını kimseler bilmez.

(Boş Sayfa)

İÇİNDEKİLER

Münacat / 9

Naat / 17

Sebeb-i Telif / 25

Dibace / 33

Birinci Bab: Şivekâr'ın Çıktığıdır / 39

İkinci Bab: Yusuf'un Kaçırılışıdır / 51

Üçüncü Bab: Şivekâr'ın Yolculuğudur / 75

Dördüncü Bab: Bir Yusuf, Bir Şivekâr / 91

Beşinci Bab: Dönüş / 101

Altıncı Bab: İns ü Cin / 113

Yedinci Bab: Suyun Sızladığıdır / 123

2500 000 48-6
KDV DAHİL
9 789756 841488